

ה"קדוץ פזונו מבינ הגויים ונפוכותינו כנס מוכתו יאצא

הסיפורים הבלתי נשכחים

של העליות במשפחות ג' בנות

משפחת 'עוזיאל' מצדיעה
לעולים בכל העליות

ה"קדוץ פזונו מבינ הגויים ונפוכותינו כנס מוכתו יאצא

בפתח דבר

הנהגת 'הלמידה המשמעותית' בבתי – הספר פתחה בפנינו דרכים ללימוד מקיף הקשור אישית לכל אחת ואחת מהתלמידות .

במסגרת שיעור מולדת , בכיתה ג' , הגענו לפרק העוסק בנושא ה'עליות' . בפרק הובאו סיפוריהם של משפחות מעליות שונות .

בבואי ללמד את הבנות פרק זה , הרגשתי שלמידה מתוך חוברת כתובה , על אנשים שאין לבנות היכרות אישית עמם , מחמיצה את החוויה המהותית של המפגש האישי של הבנות עם המושג הכול - כך מהותי "קיבוץ גלויות".

הגעתי לכיתה ושיתפתי את הבנות בתחושותיי . הבנות , מצדן , הביעו השתוממות : 'אבל נולדתי בארץ' , "אני בכלל לא עליתי לארץ" . וכך המשיכו הבנות , כל אחת בניסוח השמור לה , להתפלא על הקשר שמצאתי בין לבין העליות .

בשיעור הבא חזרו אלי הבנות עם אמירות צולבות יותר : "אימא אמרה שאצלנו אין עליות . גם היא וגם אבא נולדו בארץ" . למען האמת , שמחתי ! כי הבנתי יותר את התחושה של הריחוק מהמושג "קיבוץ גלויות" שרחק גם מההורים אשר חיים את ההווה הישראלית . והסברתי המשנה מרץ למה כוונתי.

במפגש הבא עם הבנות הן חזרו עם סיפורי העליות של סבא וסבתא , של סבא רבא וסבתא רבתא. היו שסיפרו בהתרגשות איך נסעו , במיוחד , אל סבא וסבתא לשמוע את הסיפור . היו שהזמינו את הסבים והסבתות אליהן . ובת אחת אמרה בתדהמה : " המורה , לי יש ארבע גליות – מפרס , מתימן , ממרוקו ומאלג'יר . מה אני צריכה לכתוב על כולן ?"

ההתרגשות הייתה רבה . ההתרחשות סביב סיפורי העליות נתנה לקשר של עם ישאל וארץ ישראל ממד נוסף בליבן של הבנות.

בהבאת סיפוריהן לכתב , השתדלתי להוסיף נוסף , בשילוב בולים ותמונות הממחישות היסטוריה יקרה שתשמר לדורות.

המורה אילנה גויטע

"בְּרִיחַ נִיחַח אֶרְצָה אֶתְכֶם
בְּהוֹצִיאִי אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים
וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִן הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר
נִפְצַתֶם בָּם
וְנִקְדַּשְׁתִּי בָכֶם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם."

יחזקאל כ מא

שיעור מולדת תשע"ד . המורה אילנה גויטע

סיפור העלייה שהגישה התלמידה תאיר אזולאי

כיתה: ג'2

בן משה דוידוביץ יוסף
Ben Moshe Davidovich Yosef

נולד בצ'כוסלובקיה, מונקטץ'
ב-ט"ו תמוז תר"פ 1.7.1920
העפיל ארצה בספינה אטלנטיק
הועבר לספינת הגירוש פאטריה
שיצאה מנמל טולצ'ה, רומניה
בתאריך 1.9.1940
במסגרת תנועת הנוער החלוץ
הועבר למחנה מעצר בעתלית
ב- 25.11.1940
שוחרר מהמעצר ב- 19.12.1940
הועבר למחנה מעצר במאוריצי

מידע נוסף

קורות חיים

מסע הנדודים עד ההפלגה:

יוסף נולד בעיר מונקטץ', עיר מחוז יפהפייה ועליזה, בהרי הקרפטים שבצ'כוסלובקיה. בנם הבכור של משה ושיינדל (יפה) דוידוביץ, הורים ל-7 ילדים: יוסף, הנה, דוד-קופי, רחל, שרגא, מרים-פרל ושרה בת הזקונים. הוא למד בגימנסיה העברית במונקטץ' והיה חבר בתנועת "החלוץ הצעיר" שבעירו. המדריכים, שחלקם היו שליחים מארץ ישראל הכינו את הנוער לקראת העלייה.

במחצית שנת 1937, כשהיה בן 17, עזב את ספסל הלימודים ונפרד ממשפחתו הציונית כדי לצאת עם חבריו הצעירים מתנועת 'החלוץ הצעיר' להכשרה באולמיץ שבחבל הסודטים לא הרחק מפראג, בירת צ'כיה. הקבוצה שהתה שם כשנה וחצי, למדה חקלאות והתגבשה לגרעין שעתיד היה להקים קיבוץ חדש בארץ.

הסיפורים הבלתי נשכחים של העלויות במשפחות ג' בנות

לרוע המזל, בחודש ספטמבר 1939, פרצה מלחמת העולם השנייה. הגרמנים פלשו לחבל הסודטים והחלו בכיבוש צ'כוסלובקיה. החיים השתנו והתחיל להיות מסוכן. הקבוצה שמנתה כשלוש מאות חניכים עברה לזמן מה לפראג ובחודש דצמבר 1939 יצאו במאורגן לברטיסלבה בירת סלובקיה כדי להימלט מציפורני הגרמנים. שם הם כתשעה חודשים באכסניה, בתנאים קשים ובפחד גדול. בתחילת ספטמבר 1940 עלו על ספינות נהר והפליגו לעיר הנמל טולצ'ה שברומניה. בנמל חיכו שלוש אניות מעפילים רעועות: 'מילוס', 'פאסיפיק' ו'אטלנטיק'. יוסף וחבריו עלו על אניית המעפילים 'אטלנטיק'.

זיכרונות מן ההפלגה:

בסוף ספטמבר 1940, לאחר מספר דחיות, יצאה סוף-סוף האנייה מהנמל הרומני עמוסה ב-1880 מעפילים. יחד עמה יצאו שתי האניות הנוספות: 'פאסיפיק' ו'מילוס', כולן אל היעד הנכסף, ארץ ישראל. הצפיפות באנייה הייתה נוראית ועם הזמן התנאים הסניטרים (התברואיים) החמירו. על אף הצפיפות הבלתי נסבלת והתנאים המאוד קשים הייתה שמחה גדולה על כך שהצליחו לצאת בשלום מהגיהנום של הנאצים. ההפלגה התנהלה בכבוד, הים סער והאנייה שהייתה עמוסה מעל המותר הטלטלה על פני הגלים הגבוהים. האנשים חלו במחלת ים, הקיאו וחשו ברע. מהים השחור הפליגה האנייה דרך מיצרי הבוספורוס עד שהגיעה לאיים היווניים. מאחר שהייתה מלחמה בין יוון ואיטליה, הקברניט היווני ואנשי צוותו נבהלו, ומאנו להמשיך את המסע לחיפה. הם שפכו את הפחם לים והסתובבו ללא טעם בין האיים. ראשי ההנהגה של האנייה הבינו מה קורה ולקחו לידיהם את הפיקוד. הם הובילו את האנייה לכיוון כרתים, שם קנו פחם בעזרת כסף ותכשיטים שנאספו מהמעפילים. שוב יצאו לדרך כאשר בין כרתים לקפריסין אזל הפחם בשנית. בלית ברירה הוחלט לשבור את הקירות, המחיצות והרהיטים ולזרוק לתנורים כדי לספק דלק לאנייה להמשך הדרך.

בשלב מסוים האנייה נעמדה שוב בחוסר אונים, מטלטלת בגלים. בדרך נס עבר מעליהם מטוס בריטי ושתי אניות מלחמה בריטיות שגררו את האטלנטיק לקפריסין. בקפריסין סיפקו להם פחם, מזון ומים ותחת משמר כבד הובילו את האנייה לנמל חיפה. ב-24.11.1940 הגיעו לשערי הארץ. 'פאסיפיק' ו'מילוס' שהקדימו אותם כבר עגנו בנמל. אז נודע להם שבכוונת הבריטים להעבירם לאנייה 'פאטריה' ולגרשם לאי מאוריציוס הרחוק שבאוקיאנוס ההודי. כידוע אנשי ההגנה חבלו ב'פאטריה' כדי למנוע את ההפלגה. יוסף

הסיפורים הבלתי נשכחים של העלויות במשפחות ג' בנות

לא הספיק לעבור אליה ונותר על ה"אטלנטיק". החבלה ב'פטריה' הייתה חמורה הרבה יותר משהתכוונו לעשות. הנזק היה גדול והעניינים יצאו משליטה. הפאטריה נטתה על צידה והחלה לשקוע במהירות בים עם כל המעפילים. רבים מהם טבעו ואחרים, שצלח מזלם, הספיקו לשחות אל החוף. יוסף ניצל מן האסון הנורא יחד עם עוד כ-1750 המעפילים שהיו עמו.

למרות האסון, הבריטים לא ויתרו על תכנית הגרוש. הם הובילו את המעפילים ששרדו למחנה המעצר בעתלית וכלאו אותם מאחורי גדרות ושערים. במחצית דצמבר 1940 לאחר כשלושה שבועות של מעצר, קבלו מעפילי אטלנטיק את הבשורה המרה שהבריטים עומדים לגרשם לאי מאוריציס. הייתה התנגדות גדולה והוחלט שהאנשים לא הולכים מרצונם. הם נשארו ערומים במיטותיהם. מוקדם בבוקר כותר המחנה על ידי כוחות גדולים של צבא ומשטרה בריטיים. באכזריות ובברוטאליות העירו אותם, הכו באלות על בשרם החשוף והשליכו אותם על המשאית כשגופם הערום עטוף בשמיכות. זו הייתה השפלה גדולה ושימוש בכוח בלתי סביר שהותירו צלקת בלתי נשכחת.

באותו בוקר הוטל עוצר על העיר חיפה. במבצע מהיר הועברו המעפילים מהמחנה לתוך בטן האנייה והוחזקו שם בתנאי חום קשים ורעש שנבעו מחדרי המכונות עד שהגיעו ללב ים. המסע הארוך לגלות מאוריציס יצא לדרך. יוסף ושאר מעפילי האטלנטיק שהו על האי כחמש שנים בתנאי מעצר כשהנשים והילדים מופרדים בגדר מהבעלים ומהגברים.

בחזרה לארץ ישראל:

לאחר כשנה וחצי, ביוני 1942, כשהמלחמה נגד הגרמנים הייתה בעיצומה, הוצע לגברים העצורים להתגייס לעזרת הצבא הבריטי או הצ'כי. יוסף יועד לקורס טיס בצבא הבריטי. הוא עבר אימונים בדרום אפריקה במשך חודש וחצי ואחר כך יצא עם כל הקבוצה למסע ארוך ומפותל חלקו בים בספינות קטנות שכונו 'קונגו' עד למצרים ומשם המשיכו ברכבת לחיפה. בעת שהאטה הרכבת ליד חדרה ניצל יוסף את ההזדמנות, קפץ מתוכה וברח להסתתר בפרדסים. לא הייתה לו כוונה להתגייס. הוא רק רצה לתפוס טרמפ ולהגיע סוף-סוף לארץ ישראל עליה חלם.

לאחר כל זאת, יוסף נאלץ להחליף את שם משפחתו מ"דוידוביץ" ל"בן משה" על שם אביו על מנת שהבריטים שחיפשו אחרי הבורחים לא יאתרו אותו. בשם זה נשאר לתמיד.

בהיותו בודד בארץ, ללא משפחה שנשארה מאחור באירופה הבוערת, הוא חפש את גרעין ההכשרה שלו מפראג ומצאם בקיבוץ "מחר" שליד כפר סבא. באוגוסט 1942 עלה איתם להתגייסות בקיבוץ גברעם.

ב-1943 הצטרף מטעם הקיבוץ לפלמ"ח. הוא גויס לגדוד הראשון, פלוגה ג' של חטיבת יפתח והיה פעיל עד לפירוקו. הוא נשאר בקשרי ידידות עם יגאל אלון ויצחק רבין לאורך שנים ארוכות ועסק בפעילות מפלגתית וציבורית. יוסף עבר הכשרות, קורסים ואימונים בקיבוצים שונים, במרחביה, בכנרת וכו'.

הסיפורים הבלתי נשכחים של העלויות במשפחות ג' בנות

ב-13.7.1944 התגייס למשטרת הישובים ושרת כנוטר עד נובמבר 1945. כמובן שכל העת לא הפסיק את פעילותו בפלמ"ח ויצא לפעולות שונות על פי הצורך. באוקטובר 1945 השתתף בפריצה למחנה עתלית. הוא היה אז מ"כ בגדוד הראשון תחת פיקודו של נחום שריג שהיה מפקד המבצע. זו הייתה נקמה אישית בבריטים שחמש שנים קודם לכן כלאו אותו במחנה כמעפיל בלתי לגאלי וגרשו אותו באירוע טראומטי למאוריציוס. בהחלט סגירת מעגל.

בהמשך יוסף הגיע לקיבוץ מגינים שבהרצלייה בו התארגנה קבוצת הכשרה לעלייה לקיבוץ חדש ליד צפת בשם עין זיתים. במגינים הוא פגש את עליזה רעייתו ומאז לא נפרדו דרכיהם.

בדצמבר 1945 יוסף הוביל את קבוצת העולים לקרקע לעין זיתים. הם יצאו באישון לילה על מנת לא להיחשף על ידי הבריטים, שכמובן התנגדו לכך. הם העמיסו על משאיות את חומרי הבניה וכשהפציע השחר בנו במרץ את הצריפים.

לאחר הכרות של חמישה חודשים עזבו יוסף ועליזה את הקיבוץ ונישאו במושב אביחיל בבית הוריה של עליזה בל"ג בעומר תש"ו - 19.5.1946. באביחיל הם הקימו בית והולידו שלושה ילדים. עודד נולד ב-27.4.1948, י"ח ניסן תש"ח. יוסף שרת שנתיים בפלמ"ח ואחר כך, בדיוק כשהפך ל"אב טרי" התגייס ל"רזרבה" - חיל המילואים של הפלמ"ח. הוא השתתף בקרבות בדרום, בפריצת הדרך לנגב בפיקודו של יגאל אלון ואחר כך בליווי שיירות לירושלים הנצורה ועוד.

אורית נולדה בנר שמיני של חנוכה, ב' טבת תשי"ב, 30.12.1951, ונאוה נולדה בי"ז סיון תשט"ו, 27.6.1956.

בשנת 1957, פנו מטעם משרד הפנים לצעירים חברי מושבים וקיבוצים לבוא לחזק עיירות פיתוח. יוסף התנדב ועבר עם כל המשפחה לאשקלון. הוא קבל משרה בהסתדרות ועבד בה עד צאתו לגמלאות. יוסף היה פעיל פוליטי מטעם מפלגת העבודה ועסק בפעילות ציבורית אינטנסיבית ורחבה בעיר אשקלון ומחוצה לה.

בכ"ד אלול תשס"ד 10.9.2004 יוסף נפטר ממחלת ראות קשה והוא בן 84, עטוף במשפחה אוהבת - שלושה ילדים, עשרה נכדים, ששה נינים ואישה שתבדל לחיים ארוכים שעברה עמו כברת דרך ארוכה בת 58 שנות חיים משותפים.

יוסף ועליזה הנחילו לילדיהם את אהבת המשפחה כערך עליון, את אהבת הארץ והשאיפה לשרתה בנאמנות ולשמור עליה לעד, להיות אזרחים טובים, אנשים הגונים, מצפוניים, אכפתיים ומעורבים. בדרך זו ילדיו מובילים את ילדיהם בשרשרת הדורות הלאה.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה נועה כהן

כיתה: ג'1

סבתא אסתר נולדה בטוניס.
היא הייתה בת יחידה להוריה.

בתקופת מלחמת העולם השנייה הגרמנים
פלשו לטוניס וההורים של סבתא אסתר ברחו
עם סבתי לאזור ההרים ונשארו שם מספר חודשים .

כשהמצב נרגע והמלחמה הסתיימה הם חזרו לביתם
וגילו שערבים פלשו לביתם ולא היו מוכנים להחזיר
להם אותו, לכן ההורים שלה הצטרפו לחפש בית אחר.

לאחר מספר שנים כאשר סבתי הגיע לגיל 15
התחתנה עם סבא חיים. לאחר 5 שנים נולדה להם בת
בכורה ואז הם החליטו לעלות לארץ ישראל . הם עלו לארץ
באנייה. המסע באנייה נמשך מספר ימים והם הגיעו
ל"מעברות" וגרו בצריף קטן שעשוי מפח .

רק לאחר תקופה ממושכת הם קבלו דירה באשקלון.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה הלל כהן

כיתה: ג'2

סבתא שרה - קורות חייה

שרה כהן (לפני החתונה חממי)

מקום לידה: תימן. גיל: 73

סבתי נולדה להוריה כבת בכורה מתוך חמישה אחים ואחיות: מזל ז"ל, מרגלית, ידידיה, ציון ואבריאל ז"ל. ציון ואבריאל נולדו בארץ ישראל.

סבתי נולדה בתימן והתגוררה שם עד גיל 7.

אז החליטו הוריה לעלות לארץ ישראל אך זו הייתה משימה לא קלה לכל יהודי תימן. כיוון שהערבים, ששלטו שם, רדפו אותם ולא אפשרו להם לעלות ארצה. היו יהודים אשר שיחדו את הערבים בכדי שיוכלו לעלות לארץ. אביה של סבתי הבריא אותם אל מחוץ לעיר והם הלכו שבוע וחצי ברגל. הם נפגשו בעדן, במקום שתכננו להיפגש מבעוד מועד.

משם הם המשיכו במשאיות שאספו אותם בדרך. בין המשאיות הייתה משאית אשר היו בה ספרי תורה. בניהם היה ספר תורה אשר עבר בשושלת במשפחתנו. לספר זה קוראים "זכאי" כיום הוא נמצא בכפר שלם בבית הכנסת "עץ החיים" בתל אביב. האדם אשר כתב ספר זה היה רב ושמו יהודה חממי.

נס משאית ספרי התורה.

כאשר עברה המשאית של ספרי התורה, מרגלית אחותה של סבתי, רצה לעבר הכביש ללא ידיעת הסכנה הנסוכה על ראשה, המשאית דרסה אותה!

אבל, היה כאן נס גדול! כיוון שלאחר שהמשאית עלתה בגלגליה עליה היא קמה התנערה והמשיכה בדרכה כאילו דבר לא קרה.

מהמשאית שאספה אותם הם טסו ונחתו בארץ.

הסיפורים הבלתי נשכחים של העלויות במשפחות ג' בנות

כאשר הגיעו לארץ הם התרגשו מאד ושמחו ואף נישקו את אדמת הארץ. הם אמרו ברכת הגומל.

בארץ הם התגוררו באוהלים. אחר כך עברו לפחונים ולאחר מכן עברו לצריפים שוודים. התנאים היו מאד קשים. בחורף היה קר ובקיץ חום גבוה. הם קיבלו אוכל מהמטבח הציבורי הכול היה במנות היו מקבלים חפיסת שוקולד השוקלת 50 גרם. לא היו ביצים אלא, הייתה אבקה הנקראת "אבקת ביצים" ממנה היו מכינים חביתות. בארץ הם התאקלמו מהר מבחינת השפה כיון שידעו לדבר עברית בלשון המקרא. שהרי בגולה תמיד למדו תורה! את שאר המילים קלטו במהירות.

בארץ, סבתא שרה למדה בבית הספר מזרחי-דתי. מה שקרוי היום ממלכתי-דתי. היא הכירה את סבי על ידי בת דודו שהכירה בניהם ובגיל 17 הם התחתנו. החתונה הייתה בחצר הבית. כיוון שפעם לא היו אולמות. בגיל 18 סבתי כבר אחזה ילדה ביד ובמשך הזמן עוד נולדו לה עוד שלושה ילדים ובניהם אבי. עם הזמן, שעבר וחלף, החזיקה גם נכדים ובעזרת ה' נקווה שתחזיק נינים.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה מדר מעין

כיתה: ג'1

• מאיזה ארץ עלה סבי ?

סבי עלה לארץ מפרס .

• באיזה שנה עלה סבי ?

סבי עלה לארץ בשנת 1950.

• באיזה גיל עלה לארץ הקודש ?

סבי עלה לארץ בגיל שנתיים.

• עם מי עלה סבי לארץ ?

סבי עלה לארץ עם הוריו .

שבוע לאחר שעלו לארץ נולד אחיו הצעיר ממנו .

• באיזה כלי תחבורה עלה לארץ ?

הם טסו ארצה במטוס .

• איפה הם גרו אחרי עלייתם לארץ ישראל ?

במושב גאה

• ממה התפרנסה משפחת סבי ?

סבא רבא שלי עבד בבניין .

סיפור העלייה שהגישה התלמידה רינה ארליך

כיתה: ג'2

סיפור עליה מאתיופיה

זהו סיפור על קנדי.

קנדי הוא סבא ל-6 נכדים ואבא ל-3 ילדים.

קנדי הוא עולה חדש מאתיופיה.

ועל עלייתו של קנדי אספר לכם :

זה היה ביום אחד בהיר, קנדי עוד היה ילד. הוא התעורר וקם ממיטתו החמה והחל להתארגן לציאה. כאשר יצא קנדי הרגיש שהיום הזה הולך להיות יום עצוב, הוא ראה חושך בעיניים וחשב מחשבות רעות. אותו הדבר קרה גם לאוגו, אוגו הוא חברו הטוב ביותר של קנדי.

במשך כול היום קנדי לא היה יכול להתרכז בלימודים. כאשר חזר קנדי לביתו, סיפר זאת לאימו. אימו סיפרה לו שהוא צדק כי היום הם עולים לארץ ישראל, הארץ שעליה חלמו אבא ואימא של קנדי. קנדי הסתכל סביבו וראה שהכול היה ארוז. הוא הסתכל על אימו והיא הסתכלה עליו בעצבות.

כאשר בא הערב, קנדי ומשפחתו כבר היו מחוץ לבית. כבר חצות, וקנדי ומשפחתו באמצע הדרך. בוקר, והם עדיין במסע. בצהריים הם ישבו לאכול באמצע המידבר. ופתאום קפצו על אימו ומשפחתו של קנדי שודדים כולם נהרגו, חוץ מקנדי שבדיוק הלך ליטול ידיים, בנווה מדבר שהיה קצת רחוק מהקבוצה. עד שהגיע קנדי, כבר כל השודדים הלכו, וקנדי היה צריך להמשיך במסע ללא אף אחד. קנדי לקח איתו את הגמל. בדרכו הארוכה קרו חוויות לא נעימות, ולא אתאר אותן עכשיו. בדרכו נגנבו לו הגמל והמפה אבל הוא המשיך באומץ למרות הקשיים הרבים, בסופו של דבר הגיע קנדי

לארץ ישראל שהיה כבר בן 20.. הוא נשא לאישה את רבקה, והם חיים באושר.

אבל דבר אחד לא שוכח

- את העלייה לארץ ישראל !

סיפור העלייה שהגישה התלמידה יעל מכלוף

כיתה: ג'1

שם: סבתא יסמין

ארץ לידה: נא'בל –טוניס

התיישבו במושב שחר (מתגוררים בו עד היום)

גרו בצריפים

היחס: טוב מאוד. למרות שבמושב התגוררו תושבים מכל העדות והיו להם מנהגים שונים ומנטליות שונה .
הקשיים: לא היו בתים מאבן , לא היה חשמל , לא היה מוסדות חינוך , לא היו כבישים , לא היו רכבים. הצריפים היו בנויים על חול הים. לא היה לילדים היכן לשחק הכול בחוץ היה מלא קוצים ודרדרים.

התמודדות:

חשמל - על מנת "לגרש" את החושך השתמשו בעששיות.
מים - היה ברז מרכזי לכל כמה בתים ומשם לקחו מים.
צריפים - לאחר כחצי שנה החלה בניית בתים מאבן.
מוסדות חינוך - במושב נפתחו 2 כיתות לימוד כאשר כיתה אחת שמשה לכיתות א-ג והכיתה השנייה ל-ד-ו.
מכוניות - על מנת להגיע ממקום למקום היו משתמשים בסוס ועגלה או ברגל.
כבישים - עם הזמן נסללו כבישים.

בתחילה היה קשה וכמה מהעולים רצו לחזור בחזרה לטוניס והיו כאלה שפשוט חזרו לחיפה וחיכו לספינה שתחזיר אותם.

משפחתה של סבתא נשארה במושב וזאת לאחר שאביהם **הכריח** אותם לרדת מההסעה.

היום שהם הגיעו למושב היה יום שישי .
אבא לא רצה שהשבת תתחלל , חלילה , הם קיבלו מספר פרוסות לחם וביצים קשות וגם מרגרינה ועם האוכל הזה הם היו צריכים להעביר את השבת.

המשך - סיפור העלייה שהגישה התלמידה יעל מכלוף

סיפור מעניין

במושב , כאמור , לא היו כבישים , מכוניות וחשמל. פעם אחת אישה ובנה התינוק הלכו ברגל מהמושב לקריית גת. הם הלכו דרך כביש פלוג'ה (שעד היום חלקו קיים). בדרך חזרה היה כבר לילה . לפתע תקפו אותם תנים שניסו לחטוף את התינוק מידי האישה . האם החלה לרוץ לכיוון המושב ולצעוק לעזרה . כאשר היא הגיעה לבית הראשון נכנסה לתוכו וביקשה מהם שיעזרו לה והכל מתוך בכי וצעקות . הם כמובן עזרו לה ועד היום התינוק הזה גר במושב ! המעניין בכל הסיפור הזה איך יכול להיות שתנים ירדפו אחרי בני אדם וינסו לחטוף תינוק זה דבר לא דבר רגיל!

סיפור נוסף

לאבא של סבתא [סבתא רבה שלי] היה פרד בשם פסח שהיה משרת אותו נאמנה . יום אחד סבא רבה נסע עם הפרד בכביש פלוג'ה לצורך סידורים.. פתאום ללא סיבה , הפרד עצר ולא היה מוכן להמשיך בדרכו. לא עזרו ההצלפות על גבו. סבא רבא לא הבין מה קרה . הוא ירד מהעגלה כדי לבדוק מה קרה . ואז ראה שבכביש נפער בור . אם הפרד היה ממשיך הם היו נופלים לתוכו. . המעניין בסיפור , שהפרד היה מוכן לסבול הצלפות ובלבד שלא יפגע סבא.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה צופייה דוד

כיתה: ג'1

סבא עלה ממרוקו וגם סבתא .

הם היו גרים במרוקו ועלו באנייה מצרפת לישראל .

הם והגיעו לחיפה .

הם הכירו זו את זה כך :

סבא הכיר דודה של סבתא וגם את אבא של סבתא .

הדודה והאבא הציעו להם להתחתן יחד.

באותו זמן הם היו בארץ בתל אביב .

הם התחתנו באולם שמחות בתל אביב.

ולמחרת הם עברו לגור בלוד ושם נולדו להם שלושה ילדים .

אחר כך הם טסו לחוץ לארץ לשלוש שנים,

כשחזרו לארץ הם קנו בית ביד רמב"ם

שם נולדו להם עוד שתי ילדות,

האחיות הקטנות .

סיפור העלייה שהגישה התלמידה **נטע גלילי**

כיתה: ג'2

סבתא עלתה לארץ ישראל מלוב .

השנה הייתה שנת 1951 .

הם עלו באנייה .

בהתחלה גרו בשער עלייה.

הם עלו ביחד עם כל המשפחה .

השיאו אותם במשאיות.

תחילה הם גרו באוהלים .

בחורף הם עברו לגור לצריף .

המגורים היו קשים אך הייתה הרגשה של עזרה הדדית .

הרגשה שכל אחד מתחלק עם השני.

למרות שהיה קשה הם התרגלו מהר.

העלייה הגדולה שהגיעה למדינת ישראל בשנות החמישים יצרה מצוקת דיור. ובעקבות זאת הוקמו 35 מחנות עולים ברחבי הארץ. תנאי החיים במחנות אלה היו קשים מאד: עשרות אנשים הצטופפו באולמות גדולים ללא פרטיות ובתנאי תברואה ירודים.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה אליאן חלפון

כיתה: ג'2

שמי אליאן חלפון .

משמעות השם שניתן לי

כאשר אימא שלי הייתה בהריון סבא שלי נפטר. אז החליטו לקרוא לי על שמו .

קראו לו אליהו – ולכן קראו לי אליאן .

הסיפור של סבא ניסים

סבא ניסים , מצד אימא , נולד בשנת 1963 . בעיר סוויאר שבמרוקו.

בבית סבי דיברו בשפה המרוקאית והמנהגים המיוחדים הם המימונה בפסח ,

בפורים מכינים בבוקר עוגות שבקייא ועוד.

מאכלים מיוחדים במרוקו – קוסקוס , מופלטה , ובורקוש.

סבא עלה ארצה בגיל 16 .

שמות הוריו מרדכי וזזו.

סבתא רבה זזו נולדה בעירה מוגדור במרוקו וסבא מרדכי נולד בעיר מרקש .

סבתא סוזן מצד האם נולדה בשנת 1945 בעיר אוריקה שבמרוקו .

בבית סבתי דיברו מרוקאית . לאבא של סבתא קראו חביבה (אביבה) .

הם עלו ארצה במבצעי העלייה הגדולה

במלחמת ששת הימים.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה אביטל ברגר

כיתה: ג'2

- מי עלה לארץ ?

לארץ עלתה סבתא רחל אמא של סבתא שלי.

אימי קרויה על שמה.

- באיזו שנה עלו ?

היא עלתה לארץ בשנת 1939.

- מאיזו ארץ עלתה ?

היא עלתה מפולין.

- כיצד עלתה ?

היא עלתה באנייה.

- היכן גרו ובאיזה מבנה ?

הם גרו בבית קטן בגדרה . אחר כך גרו בתל-אביב ברחוב דיזינגוף 8 ליד היכל התרבות.

- באילו מקומות גרו עד שהגיעו לבניין קבע ?

הם גרו תמיד בבניין קבע . אמא של רחל גידלה ירקות בגינה כשהיו בגדרה . אבא שלה היה מוכר בדים והמשיך לעשות זאת גם כשהם עברו לתל-אביב ב-1947. אז הגיעו ניצולי שואה לארץ . אמא של רחל עזרה להם להיקלט בארץ . סבתא שלי זוכרת שרחל שהייתה אז ילדה , סיפרה לה על הקמת המדינה : הם רקדו ברחובות והייתה שמחה והתרגשות גדולה.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה רוני – אמונה כהן

כיתה: ג'2

העלייה לארץ ישראל ממרוקו

סבתא שלי מזל

וסבא שלי יצחק מור-יוסף .

סבתי מזל עלתה לארץ בשנת 1952

באנייה ששמה נגבה .

כאשר הגיעו לארץ העבירו אותם למושב זרועה .

סבתי מספרת :

במושב היו אוהלים לכל משפחה .

המושב היה מלא בשדות ושם הם גידלו ירקות .

בהתחלה ההתאקלמות הייתה מאוד קשה עבורם .

הם השאירו מאחור את כל הציוד שלהם .

פעם ביום הגיע אליהם מישהו שחילק להם

מנות אוכל | קבועות לפי מספר הנפשות .

לא הייתה צרכנייה ולא היו תנאים במושב.

רק לאחר כמה שנים בנו צרכנייה והמושב השתכלל.

בגיל 18 סבתא התחילה לעבוד במפעל טקסטיל

שם הכירה את סבא שלי.

שיעור מולדת תשע"ד . המורה אילנה גויטע

המשך - סיפור העלייה שהגישה התלמידה רוני – אמונה כהן

עליתו של סבא יצחק

סבא שלי עלה לארץ ממרוקו מעיר ששמה מוגדור,

סבא עלה בשנת 1963 שהיה בגיל 15,

הוא עלה לארץ באנייה ששמה סזריי- אוניה

ששמה בעצם כתובלת נפט.

הם עלו ישר לעיר אופקים וגרו בבית קטן . מספר רב של נפשות בבית קטן .

סבא שלי סיפר

כשהיה עליו לעבוד

כבר מגיל 15 !

כי אביו נפטר במרוקו כשהיה בן 13

והיה עליו לפרנס את אחיו הקטנים.

סבא עבד במפעל טקסטיל.

הוא היה נער חרוץ

הוא קודם בתפקיד

והפך להיות מנהל המפעל .

במפעל , הוא הכיר את סבתא שלי והם נישאו .

בשנת 1968 . נולדו להם 5 ילדים, ונולדו להם 7 נכדים.

אני כמובן אחת מהם.

הם חלמו להגיע לארץ ישראל, ארץ הקודש, הם ציוניים מאוד ואוהבים את ארצם

ועשו הכול כדי לעשות עליה . למרות הקושי הרב הם שמחו לעלות לארץ.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה שירה בן-חמו

כיתה: ג'2

סבי נולד במרוקו וגדל בכפר שמו אמסין .

בכפר זה לא היו אמצעים ואפשרויות להתפתח .

לכן , נאלץ סבי לעבור לקזבלנקה

שם החל ללמוד ולעבוד למחייתו. על מנת לעזור

למשפחתו שנותרה בכפר.

סבא הכיר את את סבתי בכפר בו גדלו .

בשנת 1963 החליטו לעלות לארץ ישראל .

ממרוקו הם עברו דרך צרפת .

שם בילו כחודש ימים ולאחר מכן הגיעו

לארץ הקודש ארץ ישראל

הם שמחו מאוד והתפעלו מאוד מכל דבר שראו .

סבי וסבתי התחתנו בשנת 1965

והתגוררו במושב דובב שנמצא בגליל העליון .

סבי התגייס לצבא והשתתף במלחמות ישראל .

סבי עסק בעבודות עפר ופיתוח

וסבתי עבדה כתופרת בגדים.

שניהם עברו לעיר אשקלון .

שם נולדו להם חמישה ילדים . אימי היא הצעירה במשפחה.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה תאיר פרל

כיתה: ג'2

סבתא שלי , סבתא רותי , עלתה ממרוקו.

היא הייתה בת ארבע כשהיא עלתה לארץ ישראל .

סבתא שלי טסה במטוס של חברת אל-על .

חגרו אותה בחגורת - בטיחות וזה הפריע לה מאוד .

במטוס חילקו שקיות הקאה . כשהם הגיעו לארץ דוד

שלהם המתין להם בנמל התעופה .

הם מאוד התרגשו כי כל הזמן הסבירו להם כמה ארץ ישראל חשובה .

משם הסיעו אותם לאשקלון .

נתנו להם לגור בצריף קטן עם קצת ציוד :

שלחן קטן חדר קטן .

אחרי כמה זמן הגיע המטען שהיה באנייה.

ואז היה יותר ציוד בבית.

בבית אבא שלהם דיברו איתם רק עברית כדי שילמדו .

אבל אמא שלהם דיברה איתם צרפתית כי לא ידעה עברית .

כשהם הגיעו לארץ

החליפו להם את השמות הלועזיים לשמות עבריים.

במעברה היו עוד הרבה צריפים

וכל משפחה הגיעה מארץ אחרת .

ליד הצריף הייתה להם גינה מאוד יפה והם התרגשו מאוד לקטוף את הירקות .

היו ליד המעברה הרבה פרדסים והם התרגשו לראות את הפירות על העצים.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה גבצו לאה

כיתה: ג'2

סיפורה של משפחת דוד ז"ל ובאשי (חנה) ז"ל שירכון.

סבא יעקב עלה לארץ ישראל בגיל 8.

סבתא גניה עלתה בגיל שנה.

סבא עלה מפרס בשנת 1949.

סבתא עלתה מתימן בשנת 1951.

הם טסו לארץ במטוס.

הם גרו במעברות בצפון אשקלון.

אחר כך את המשפחה של סבתא העבירו לבית קבע ברמת אשכול ואת

המשפחה של סבא למושב זרחיה.

סבא מספר שהיה צנע. היו מחלקים כרטיסים לרכוש אוכל.

פעם אחת, כך סבא מספר, הוא הלך לסיבוב עם

סבא רבא והם ראו חציל זרוק. החציל היה קצת רקוב. אבל

סבא רבא לקח וחתך אותו. הוא הביא אותו לסבתא.

סבתא הכינה ממנו ממש אוכל טעים.

בפרס, בשנת 1948 כשאח של סבא שלי, עזרא ז"ל, היה

בן 20 בערך, גייסו אותו לצבא של המלך

(השאה הפרסי). הוא נפצע בקרבות. היו לו 9 כדורים

ברגל. החיילים הגויים, שהיו איתו, השאירו אותו בתוך

הבור. כי אצל הגויים לא לוקחים את מי שנפצע.

בערב שבת הודיעו לסבא רבא שלי על כך. מיד, יחד עם הבן הבכור, הוא נסע

לשדה הקרב לחפש אותו. הם חיפשו אותו במשך יומיים וחצי! עד שמצאו את

הבן הפצוע בתוך הבור!

עזרא ז"ל סיפר שאישה גויה הביאה

לו מים מדי פעם כדי שלא ימות.

הם הוציאו אותו מהבור והביאו אותו

לבית חולים שם עבר שיקום במשך חצי שנה

ואז אחר כך עלו לארץ

חלוקת מצרכים			
החל מיום ב' כסלו תשנ"ח 5.12.1948			
מספר	שם	מספר	שם
1	חלב	2	חלב
3	חלב	4	חלב
5	חלב	6	חלב
7	חלב	8	חלב
9	חלב	10	חלב
11	חלב	12	חלב
13	חלב	14	חלב
15	חלב	16	חלב
17	חלב	18	חלב
19	חלב	20	חלב
21	חלב	22	חלב
23	חלב	24	חלב
25	חלב	26	חלב
27	חלב	28	חלב
29	חלב	30	חלב
31	חלב	32	חלב
33	חלב	34	חלב
35	חלב	36	חלב
37	חלב	38	חלב
39	חלב	40	חלב
41	חלב	42	חלב
43	חלב	44	חלב
45	חלב	46	חלב
47	חלב	48	חלב
49	חלב	50	חלב
51	חלב	52	חלב
53	חלב	54	חלב
55	חלב	56	חלב
57	חלב	58	חלב
59	חלב	60	חלב
61	חלב	62	חלב
63	חלב	64	חלב
65	חלב	66	חלב
67	חלב	68	חלב
69	חלב	70	חלב
71	חלב	72	חלב
73	חלב	74	חלב
75	חלב	76	חלב
77	חלב	78	חלב
79	חלב	80	חלב
81	חלב	82	חלב
83	חלב	84	חלב
85	חלב	86	חלב
87	חלב	88	חלב
89	חלב	90	חלב
91	חלב	92	חלב
93	חלב	94	חלב
95	חלב	96	חלב
97	חלב	98	חלב
99	חלב	100	חלב

סיפור העלייה שהגישה התלמידה מינוב אורטל

כיתה: ג'1

אימי נולדה באתיופיה .

באתיופיה אימא גרה.

באתיופיה אימא גדלה .

אמא עלתה לארץ .

היא הגיעה לסודן ברגל עם המשפחה .

היה מאוד קשה להגיע לסודן ברגל .

לא היה להם אוכל . אפילו מים לשתות לא היה להם.

אבל בסוף הם הגיעו לסודן בשלום .

הם היו בסודן שנה שלמה .

אחרי שנה הם הגיעו לישראל במטוס .

אחר כך הם הלכו לעפולה למרכז קליטה.

משם אמא עברה לגור באשקלון.

בס"ד

הסיפורים הבלתי נשכחים של העלויות במשפחות ג' בנות

סיפור העלייה שהגישה התלמידה אפרת ניסים

כיתה: ג'1

• שנת עלייה –
תש"ט 1949

• גיל עליה –
סבתא עלתה בגיל שנה .
סבא עלה בגיל שלוש.

• במה הם עלו ?
הם טסו במטוס.

• מאיזו ארץ עלו ?
הם עלו מתימן.

• מהו שם המבצע בו עלו ?
מרבד הקסמים .

• היכן נחתו ?
בקיבוץ עין שמר.

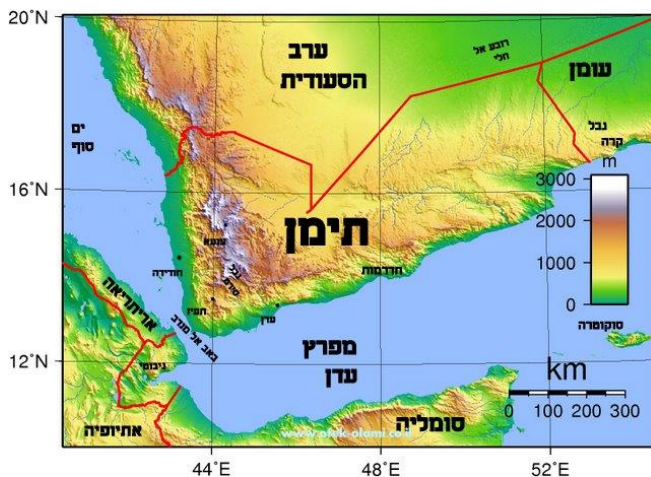
• זמן טיסה מתימן לארץ ישראל -
8 שעות.

• במה גרו כשעלו לארץ ?
באוהלים.

• מה ירד ?
שלג וגשם חזק מאוד .

הם גרו במחנה אוהלים שקראו לו
מחנה העולים .

קראו להם – עולים חדשים

שיעור מולדת תשע"ד . המורה אילנה גויטע

סיפור העלייה שהגישה התלמידה שקד – שיר כחלון

כיתה: ג'1

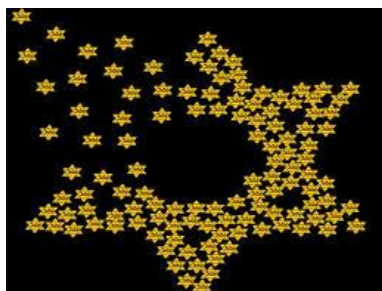
סיפור העלייה של סבתא רותי.

- באיזו שנה נולדה סבתא רותי ?
בשנת 1931 תרצ"א.

- איפה נולדה סבתא רותי ?
בלוב.

- איך היה נראה הבית בו היא גרה ?
בית גדול עם חדרים גדולים.
שם הם גרו לפני השואה !

- איך היא עלתה לארץ ?
באנייה.

סבתא רותי עברה את השואה . בזמן השואה היא גרה בתוך בור . פעם אחת , איזה גרמני נתן לה סיגריה בעין ופצע אותה .

היא פגשה את סבא שלי בלוב ושם הם נישאו .

סיפור העלייה שהגישה התלמידה שוהם שזיפי

כיתה: ג'1

סבי היה גר בפרס .

בגיל 12 עלה לארץ הקודש בתור חלוץ .

סבי העלה לארץ במטוס.

כל חלומו היה לבוא לארץ ישראל ולהתיישב בה .

לקיים את מצוות יישוב הארץ.

לאחר ששהה בארץ מספר שנים הוא חזר לפרס .

שם סבא הכיר את סבתא .

הם התחתנו ועלו לארץ להתיישב בה .

בתחילה סבא וסבתא התיישבו בנס ציונה.

הם עבדו בעבודת אדמה .

מאוחר יותר סבי עבד בתיל וסבתי הייתה עקרת בית .

לאחר מספר שנים סבי חלה ונפטר.

יהי זכרו ברוך.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה עדיאל שרה אלול

כיתה: ג'1

סיפור העלייה של סבתא שמחה וסבא יצחק,

סבא רבא וסבתא רבתא עלו ממרוקו.

הם עלו לארץ בשנת 1962 .

הם הפליגו בים התיכון , באנייה , ממרוקו לצרפת .

מצרפת הם טסו לישראל במטוס .

לארץ הם הגיעו בתאריך 28/8/62 .

בניגוד לעולים אחרים , שעלו מוקדם יותר , סבא וסבתא לא גרו במעברות.

הם התיישבו בעיר אשקלון בשכונת שמשון במבנה קבע.

העבודה בארץ

סבא יצחק עבד כמזכיר בבית ספר ישורון .

הוא גם שימש כחזן בבית כנסת .

אחיו ואחיותיו של רבי יצחק סייעו לו ולמשפחתו רבות בתהליך הקליטה .

שכן , הם עלו לפניו לארץ הקודש. ארץ ישראל.

סבתא שרה , ביתו של סבא רבא יצחק , הייתה תינוקת בת שנה כשעלתה ארצה . ואילו סבא היה בן 8 שנים.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה תאיר רם-פלד

כיתה: ג'1

סבתא של סבתא שלי עלתה לארץ עם הוריה בגיל שנה.

הם עלו מאפגניסטן . הדבר היה בשנת 1951.

הם עלו לארץ משתי סיבות :

סיבה א'

בשנת 1949 המוסלמים סקלו את סבא של סבתא ,

באבנים , והוא נפצע קשה עד שנפטר מהפצעים.

לפני כן , היחסים עם המוסלמים היו טובים .

סיבה ב'

הגיעו שמועות שהגרמנים הורגים את היהודים בגרמניה . והיה חשש שהם יגיעו לאפגניסטן וכדאי לברוח משם לפני שהם יגיעו.

לכן הם מכרו את הבית שלהם . ומלבד מעט בגדים ומעט כסף הם לא לקחו דבר . הם עלו עם המשפחות על משאית ונסעו עד לעיר הנקראת משהד . וממשהד הם עלו לארץ ישראל .

קשיים בדרך

בדרכם , מאפגניסטן למשהד המשאית התהפכה . ב"ה לא היו אבדות בנפש .

כאשר הם הגיעו לארץ הורידו אותם במקום הנקרא "שער העלייה" . נתנו להם מעט בגדים ומעט אוכל ושוב העלו אותם על משאית והסיעו אותם לבית – שאן.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה עמית סבג

כיתה: ג'1

סיפור העלייה של סבתא מזל ז"ל.

• סבתא שלי עלתה ממרוקו בשנת 1963.

• היא הגיע לארץ במטוס.

• סבתי עלתה עם סבא שלי וכל משפחתה נשארה במרוקו.

• הם לא הכירו את הארץ ולא ידעו לדבר עברית.

• לקחו אותם לעיר נצרת – עלית.

• בתחילה היו להם קשיי קליטה ולא הייתה להם עבודה.

• המדינה נתנה להם דירה קטנה לגור בה.

במשך הזמן הם למדו את השפה וסבי מצא עבודה.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה טלאור כהן - מלמד

כיתה: ג'1

סיפור העלייה של סבתי
רחל לוי.

סבתי רחל עלתה מהעיר ספקס שבתוניסיה בשנת 1963
כאשר הייתה בת 13.

המצב בתוניסיה היה קשה .
הייתה שם שנאה כלפי היהודים והכריחו
את היהודיות להתחתן עם המוסלמים,

העיר ספקס בתוניסיה

סבתי ומשפחתה רצו לעלות לארץ ישראל בלי שאיש
מתוניסיה ידע, הם אמרו לאנשים שהם הולכים לטיול
במשך חודש בפרזיז ולקחו איתם רק בגדים . הם השאירו
את כל הרהיטים והחפצים בתוניסיה.

סבתי ומשפחתה נסעו באנייה לפריז ושם היה מקום שבו
לוקחים יהודים באנייה לארץ ישראל . כאשר הם הגיעו לארץ
הם באו לגור באשקלון בעתיקות ג'.

במשך שהייתם בארץ הסתגלותם הייתה קשה מבחינה כלכלית
ולימודית , אך בשל אהבתם הרבה לארץ ישראל הם הצליחו
להתגבר על הקשיים.

סבתי רחל וסבי אברהם התחתנו. היום יש להם ילדים ונכדים
והם ממשיכים לגור באשקלון בברנע עם אהבתם הרבה לארץ ישראל!!!
!!

"הידי רצון שימשיכו לחיות עוד
שנים רבות וטובות" אמר !

סיפור העלייה שהגישה התלמידה אביטל חן

כיתה: ג'1

- שם הסבא : משה תורג'מן.
- שם ארץ העלייה : מרוקו.
- שנת העלייה לארץ "1957.

- המלחמה בה לחם סבי לאחר שעלה לארץ :

מלחמת ששת הימים.

כשפרצה מלחמת ששת הימים סבי היה בן 19. הוא היה חייל ונלחם עם שאר החיילים.

אבל , לסבי הייתה זכות גדולה :

הוא היה בין החיילים ששחררו את הכותל אחרי אלפיים שנות גלות.

סבי אף צולם עם הלוחמים משחררי הכותל .

יום אחרי התפרסמה התמונה המפורסמת בעמוד הראשון של העיתון "על המשמר".

סיפור העלייה שהגישה התלמידה ירין בן – חמו.

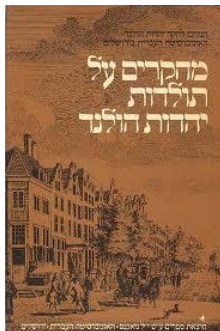
כיתה: ג'2

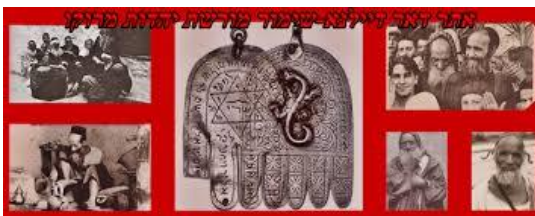
- במשפחה שלי עלו לארץ מצד אבא – סבא וסבתא מצד אמא – אימי עלתה לארץ.

- מאיזו ארץ עלו ? סבא וסבתא מצד אבא עלו ממרוקו. אמא עלתה ארצה מהולנד.

- באיזה אופן עלו לארץ ? סבא וסבתא עלו באניה . אמא עלתה ארצה במטוס.

- היכן הם גרו ?
- אמא שלי גרה תחילה בירושלים . במעונות של האוניברסיטה .
- אחר – כך היא גרה בדירה שכורה עם שותפות .
- אחרי שאמא התחתנה עם אבא הם עברו לגור באשקלון.
- תחילה הם גרו בדירה שכורה ואחר – כך הם קנו דירה בה אנו גרים היום .
- סבא וסבתא שלי גרו קודם בצריפים ואחר – כך בבניין קומות חדש באשקלון .
- היום הם גרים בבית קרקע שהם קנו לפני כ-15 שנה .

- אמא שלי התאקלמה מהר מאוד בארץ והשתלבה בחיים של הסטודנטים הישראליים האוניברסיטה העברית בירושלים . אחרי הנישואין היא המשיכה לעבוד עוד קצת בירושלים . אחר כך היא מצאה עבודה קרוב לאשקלון . בעבודה זו היא עובדת עד היום .
- לסבא וסבתא שלי החיים בארץ היו יותר קשים בהתחלה, כי היה קשה להתפרנס . אבל הם הצליחו בזכות המאמץ שלהם למצוא כל פעם פרנסה וגידלו משפחה לתפארת.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה טוהר אזרן

כיתה: ג'2

• ארץ ממנה עלו :

מלוב

• שנת עלייה :

1948

• היכן גרו ?

במעברה באוהלים.

• באיזה גיל עלו לארץ ?

סבתא הייתה בגיל 3

• החיים אחרי העלייה:

רגילים וטובים.

סיפור העלייה שהגישה התלמידה אוריין דיוקר

כיתה: ג'2

סבא בן ציון עלה לארץ ממובביי שבהודו בשנת 1972. הוא עלה בגיל 28 בטיסה שעברה דרך איראן. לכן, לאורך כל הדרך הם לא אמרו שהם נוסעים לפלשתינה. באינן היה תרגיל דרכונים זאת ע"מ להסוות את היותם יהודים מחשש שיתנכלו להם.

בארץ הם הגיעו לאשדוד לדירת עמיגור. דירת 3 חדרים ל 8 נפשות. את החיים אפיינה אווירת צנע והסתפקות במה שיש.

הם התחילו לעבוד תוך כמה שבועות ללא אולפן. ההורים היו מבוגרים ונאלצו לעבוד לפרנסת כל המשפחה. עד היום סבא יודע אנגלית יותר מעברית.

סבתא מלכה ז"ל עלתה לארץ בגיל 6 בשנת 1956. היא הייתה הבת השלישית מהסוף בין 8 אחים והורים מבוגרים. הם הגיעו למעברות ומשם לקריית שמונה שם גרו בדירת עמיגור. הם שמחו על שזכו לעלות לארץ הקודש.

סבתא מלכה הייתה אישה משכילה. היא למדה בקיבוץ שלוחות ולאחר מכן למדה הוראה. סבתא מלכה עסקה בחינוך במשך 33 שנה היא הייתה מחנכת.

החיים בקריית שמונה היו לא פשוטים. הם התמודדו היטב עם קשיי הקליטה וקשיי הפרנסה ובנוסף עם המלחמות והקטיושות. בשנת 75, כשהתחתנה, עברה עם אבי לאשדוד.

משפחה שכולה

במלחמת ששת הימים שכלו את האח הבכור דניאל שהותיר אלמנה ושתי ילדים. ת. נ. צ. ב. ה.

מלחמת ששת הימים החלה כתגובה להגעת כוחות ערבים ברחבי הארץ סיני, לסגירת מעברי סיראן במסרין אליה האזינו ישראליות, לכריתת ברית ערבית לפאית נגד ישראל ולכניסת כוחות האו"ם מרצועת עזה. פעולות תוקפניות אלה איימו על ביטחונה של ישראל ולכן פתחה ישראל במלחמה להסרת חששות האויבים עליה. המלחמה הסתיימה בניצחון צבאי מוחלט על עבאות מצרים, ירדן וסוריה תוך שישה ימים. תוצאות המלחמה שינו את מפת ישראל: ירושלים חוברת לר יחדיו, רמת הגולן, בקעת הירדן, ים המלח, רצועת עזה וסוגי עברו לרובי מדינת ישראל. מלחמת ששת הימים השפיעה על תחומים שונים בחיי המדינה והייתה לקו פרישת מים בתולדותיה.

שיעור מולדת תשע"ד. המורה אילנה גויטע